

# ๑

## เข็มพลิกชะตา

‘แผนการเข้าไปยังบริษัทแห่งนี้จะต้องสำเร็จ ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใด’

ความคิดนี้วนเวียนอยู่ในหัวสมองหล່อนทุกจังหวะที่ก้าวไปบนทางเดิน  
แคบๆ ของสนามบินแห่งนี้กระทั่งออกจากห้องผู้โดยสาร หญิงสาวจึงชะลอ  
ฝีเท้าลงหยิบกระดาษสีน้ำตาลเก่าคร่ำคร่าขึ้นมา

กระดาษแผ่นเดียว...เป็นเข็มทิศให้หล່อนดันดันเดินทางมาถึงที่นี่

หล່อนนี่กระดาษแผ่นนี้จากหน้าหนึ่งเ็นโดอะรี ตัวหนังสือเป็นระเบียบ  
อาจจางไปบ้างตามกาลเวลาหากยังสามารถสะกดเส้นหมึกเหล่านั้นเป็นเนื้อ  
ความอย่างแจ่มชัด

จะมีวันไหนในชีวิตน่าอัศจรรย์เท่าวันนี้ วันที่ตระกูลพิทักษ์ภักดีต้อง  
แปดเปื้อนด้วยน้ำมือเรา หมดกัน คุณงามความดีที่สู้สุดส่ำห้สร้างมา ความผิด  
นี้คงตามติดตัวตราจบจนชีวิตจะหาไม่

ต้องก้มหน้ายอมรับ...ความจริง

เราจำต้องลาออกจากบริษัท เงินเดือนก้อนสุดท้ายได้มาน้อยนิด

มันบีบเรา พวกคนแล้งน้ำใจ ครอบคร้วกำลังลำบาก แล้วนี่จะมองหน้านิล  
ปัทม์ มองหน้าเข็มปัทม์ ลูกสาวตัวน้อยๆ ได้อย่างไร

ถูกอัปเปหิออกมา ไม่เหลือแม่แต่ศักดิ์ศรี

เราจะไม่ลืมนความเจ็บช้ำในวันนี้ขอสาบาน เรา...เข็มทิศ พัทม์รักภักดี  
จะสร้างอาณาจักรของเราเองให้ยิ่งใหญ่กว่า เรายังมีหัวสมอง มีสองมือที่ไม่  
ต่างจากคนพวกนั้น ทำไม่จะสู้ไม่ได้ ต่อให้แลกด้วยหยาดเหงื่อหรือต้องหลัง  
เลือดก็หยด เราก็จะเอาชนะมัน บริษัทนี้จะต้องได้รับสิ่งตอบแทนกลับคืน

ดูโอ โปรดักชั่น!

กี่วัน กี่เดือน กี่ปี เราจะรอคอยวันนั้น วันใดที่วิจักษ์กานต์กรู๊ปต้องล่ม  
สลาย เราจะกลับไปยืนตรงหน้าตึกสูงแห่งนั้น แล้วหัวเราะเย้ยหยันให้สาสม!

สิ้นประโยคสุดท้าย หญิงสาวก็พับกระดาษเก็บใส่กระเป๋า หล่นจตจำ  
ไปได้อย่างขื่นใจ ลำคัญว่าลายมือนั้นไม่ใช่ของหญิงสาว แต่เป็นของผู้ที่กำกับเดิน  
ชีวิตหล่อน

บันทึกความในใจของพ่อ...

ชื่อและที่อยู่ของบริษัทใหญ่แห่งนั้นอยู่ในมือหล่อนแล้ว ถึงเวลา  
เสียที...กับหลายปีที่หล่อนสู้สุดสำหรับร่ำเรียนอย่างหนัก ด้วยความพยายาม  
อย่างยิ่งยวด จะด้วยสาเหตุใด ถ้าไม่ใช่เพราะหล่อนมีจุดมุ่งหมายสำคัญ  
ประการหนึ่งมาตลอด หญิงสาวจะต้องค้นหาความจริงให้จงได้

หล่อนทอดถอนใจกวาดสายตามองไปรอบๆ เห็นผู้คนรีบเร่งเดินกัน  
อย่างไม่รอช้า ภารกิจนี้อาจหนักหน่วง แต่ก็ไม่มากเกินไปที่จะปรารถนามิใช่  
หรือ หล่อนตัดสินใจเดิมพันด้วยทุกอย่างที่มี รู้เพียงแต่ว่านี่คือหนทางเดียว

หญิงสาวแบกสัมภาระใบใหญ่ไว้บนหลัง ก้าวต่อไปเรื่อยๆ ร่างสูงโปร่ง  
และผมที่รวบเป็นหางม้าดูทะมัดทะแมง กระทั่งพันตัวอาคารที่มีรัศมีโดยสารมา  
รองรับเป็นแถวยาวเหยียดนั้น หล่อนก็แหงนหน้าขึ้น

อาจไม่ได้เห็นท้องฟ้าใกล้ๆ เหมือนในต่างจังหวัดที่หล่อนเติบโตมา

แต่ก็ยังเป็นฟ้าสีเดียวกัน ตัดกับแสงแดดร้อนจัดจ้า แม้มิใช่ครั้งแรกที่ได้  
เหยียบเท้าลงบนแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของหล่อน หากหญิงสาว  
ก็ยังอดตื่นตื้นตันกับภาพตรงหน้าไม่ได้

หล่อนมาถึงกรุงเทพฯ แล้วสินะ...

ทุกอย่างเปลี่ยนไปจากภาพที่เข้มบัพม์เคยเห็นเมื่อวัยเด็ก สนามบิน  
สุวรรณภูมิรองรับผู้โดยสารทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดูใหญ่โตโอ้อ่า  
สมราคาก่อสร้าง นอกจากแผนกทำการต่างๆ แล้วยังประกอบไปด้วยร้านค้า  
มากมาย ไม่ว่าจะเป็นร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก ร้านเสื้อผ้า กระทั่งร้าน  
ตัดผม ทุกร้านล้วนตกแต่งอย่างสวยงามและมีระดับสมราคาและค่าบริการ  
ที่แพงลิบลิว สนามบินแห่งนี้มีทางด่วนหลายเส้นที่ทอดพาดผ่านสลับกันไปมา  
อูตลุด รวบรวมจะแสดงถึงศักยภาพทางการเงินของประเทศ

ปลายทางของหล่อนจะเป็นเช่นใด หล่อนเองก็ยังไม่รู้...

เข้มบัพม์มองไปรอบๆ ลานหน้าสนามบินเพื่อหารถแท็กซี่คันที่ว่าง  
หล่อนเห็นรถมาจอดรอรับผู้โดยสารที่ละกลุ่ม ซึ่งคงมาจากคนละหลักแหล่ง  
ต่างคนต่างก็มุ่งหน้าไปยังจุดหมายปลายทางของตน

“คุณครับ กรุณาหลีกเลี่ยงให้ด้วยครับ” เสียงเตือนของผู้ชายคนหนึ่ง  
ดังขึ้นใกล้ๆ ส่งผลให้หล่อนต้องชะงักไปชั่วขณะเมื่อหันไปมอง

ที่ทำให้หล่อนอึ้งไม่ใช่เจ้าของเสียงนั้นหรอก หากเป็นอีกคนที่ยืนอยู่ข้าง  
หลังชายฉกรรจ์ผู้นั้น!

เขาเป็นชายหนุ่มร่างสูง สวมชุดสูทสีเทาตัดพอดีกับรูปร่างแข็งแรง  
สมส่วน แลดูสง่างามยิ่งนัก เส้นผมสีดำเหมือนขนกาน้ำชอยสั้นเป็นทรงรับกับ  
ใบหน้ากลมคม คิ้วเข้มได้รูป ริมฝีปากหยัก จมูกโด่งเป็นสัน ที่เด่นที่สุดคือ  
นัยน์ตาดำขลับที่เปล่งประกายสวยตรึงลมหายใจของหล่อนไว้เช่นนั้น คล้าย  
ถูกสะกดด้วยพลังอำนาจบางอย่าง

“คุณครับ ได้ยินไหม คุณกำลังขวางทางคนอื่นอยู่นะ” ชายคนเดิมปลุก

หล่อนให้ตื่นจากวงค์

“ขอโทษค่ะ”

หล่อนหลีกเลี่ยงให้ มอบรอยยิ้มที่คิดว่าหวานที่สุดให้หนุ่มคนหล่อนั้น  
ทว่านั่นอาจเป็นการกระทำที่โง่เขลาที่สุดในชีวิตของหญิงสาวก็ว่าได้

เขา...ไม่แม้แต่จะหันมาสบตาหล่อนด้วยซ้ำ หากเจ้าของใบหน้า  
อันปราศจากรอยยิ้มนั้นกลับขอยเท้าผ่านเลยหล่อนไป แล้วขึ้นรถเก๋งสีดำคันหรู  
ที่แล่นมาจอดรอรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ!

หญิงสาวอึ้งงิมก็เมื่อไม่ตรีที่ตั้งใจจะผูกกับอีกฝ่ายถูกหักสะบั้นอย่าง  
ไม่มีเหลือ แล้วจะเอาเวลาที่ไหนเก็บเศษใบหน้าของหล่อนที่แตกละเอียด  
ไปแล้วกันเล่า

“คุณคนสวย แท้ก็ซีร้อมแล้วครับ จะไปกันเลยไหมครับ” เสียง  
ตะโกนของพนักงานดูแลรถโดยสารคนหนึ่งเรียกสติหล่อนกลับคืนมา

“ไปเลยค่ะ” หล่อนส่งยิ้มให้พนักงาน ก้มลงมองหาลัมภาวะของตัวเอง  
แต่แล้วก็แทบลมจับเมื่อพบว่าเบื้องล่างมีเพียงความว่างเปล่า หาได้มีแม้แต่  
กระเป๋าสักใบไม่!

“เอ่อ...คือว่า กระเป๋าของฉัน...คุณเห็นกระเป๋าของฉันบ้างไหมคะ  
ฉันวางมันไว้ตรงนี้ แต่ตอนนี้หายไปไหนแล้วไม่รู้”

“คุณไม่ได้ลากกระเป๋ามาด้วยหรือครับ”

“รับมาแล้วนะค่ะ ไม่รู้มีใครหยิบไปไหม” หญิงสาวเหลียวซ้ายแลขวา  
แต่ก็ไม่มีแว้วว่าจะเจอกระเป๋าท่ามกลางผู้คนที่เดินขวักไขว่ไปมาได้เลย

สุดท้าย หล่อนกับพนักงานคนนั้นก็ต้องช่วยกันเดินหารอบๆ บริเวณ  
นั้น แยกกันไปคนละด้านของตึก จนเวลาผ่านไปนานก็ยังไม่เจอกระเป๋า

“กระเป๋าของคุณมีของสำคัญอยู่มาก รีบล่าครับ” ชายผู้เป็นพนักงาน  
ถามด้วยสีหน้าเห็นดีเห็นชอบ หลังจากแยกกันหาแล้วมาเจอกันที่จุดเดิม

“ฉันเอากระเป๋าмаแค้ใบเดียว ของทั้งหมดเลยอยู่ในนั้นนะค่ะ” หล่อน  
ปาดเหงื่อที่ไหลลงมาจากหน้าผาก

“ว่าไงนะ สัมภาระทั้งหมดของคุณมีแค่กระเป๋าใบเดียวหรือ!” เขาถาม  
ย่า

“ใช้สิคะ” หล่อนตอบพลางนึกองง

“แล้วที่คุณแบกอยู่นั้นมันอะไรครับ!” เขาชี้มายังด้านหลังหล่อน

เพียงเท่านั้น ประสาทสัมผัสบริเวณหลังของหล่อนก็เริ่มรับรู้ ส่งข้อมูล  
ให้สมองประมวลผลได้ว่า กระเป๋าเดินทางที่หล่อนเสียเวลาค้นหาไปเป็นชั่วโมง  
นั้น ความจริงแล้วหล่อนแบกเอาไว้เนี่ยเอง หญิงสาวหลงลืมไปเสียสนิท!

“จริงด้วย ขอโทษค่ะ ขอโทษจริงๆ ค่ะ ฉันลืมไป” หล่อนละล่ำละลัก  
รู้สึกผิดขึ้นมาทันใด แถมยังต้องกลบความอายไว้เสียเต็มกสิน

กว่าจะขอโทษขอโพยเสร็จ กว่าจะขึ้นรถแท็กซี่ได้ กว่าจะออกเดินทาง  
ต่อ กว่าจะไปถึงยังที่พัก ก็นึกว่าหล่อนจะต้องพลิกแผ่นดินหนีแล้ว

ถ้าไม่เจอกับเจ้าของร่างสูงแสนเย่อหยิ่งนั่นเสียก่อน หล่อนคงไม่ป๊าๆ  
เป๊อๆ ถึงขนาดลืมน่าสะพายกระเป๋าเดินทางไว้ข้างหลัง และไม่ต้องขายหน้า  
คนอื่นเขาแบบนี้!

ทุกอย่างเป็นเพราะผู้ชายคนนั้น เป็นเพราะผู้ชายหน้าหล่อไร้มารยาท  
นั้นคนเดียว!!!

เบื้องหน้าของเซ็มป์ทึมคือตึกสูงเสียดฟ้า ที่ตั้งสาขาหลักของบริษัท  
วิจักษ์กานต์กรุ๊ป รอบตัวอาคารที่มีความสูงราวสามสิบชั้นตกแต่งด้วยกระจก  
โทนสีบลู อาคารตั้งเยื้องเข้ามาจากทางเข้า ล้อมรอบด้วยรั้วกำแพงปูน โดดเด่น  
อยู่หลังน้ำพุและหมู่ไม้ตัด ประดับประดาด้วยสนามหญ้าและสวนหย่อมแลดู  
สวยงาม ขับให้สิ่งปลูกสร้างดูยิ่งใหญ่...ตั้งตระหง่านอยู่ใจกลางเมือง

เมื่อได้ใช้สายตามองไล่ขึ้นไปหล่อนสัมผัสได้ถึงระยะห่างอันไกลลิบ  
แดดในยามบ่ายทอดแสงสะท้อนตัวหนังสือของบริษัท สลักสีทองสง่าบนป้าย  
ด้านหน้าตึก

ที่นั่นนะ...ดูโอ โปรดกชั้น

หนึ่งในเครือของวิจักษ์กานต์กรุ๊ป บริษัทยักษ์ใหญ่ที่มีเครือข่ายอยู่หลายประเทศในทวีปเอเชีย บริษัทที่พ่อของหล่อนเคยพูดให้ฟังบ่อยๆ และกล่าวถึงอย่างเป็นปริศนาในบันทึกเล่มนั้น

สามปีก่อน เข็มบัพท์เป็นเพียงนักศึกษาปีสุดท้าย กระทั่งหายนะมาเคาะประตูบ้านของหล่อนในเช้าวันหนึ่ง ความจริงที่ว่าธุรกิจของครอบครัวล้มละลาย ชั่วพริบตาที่พ่อเกิดการเส้นเลือดในสมองแตก กลายเป็นเจ้าชายนิหราไม่กี่เดือนหลังจากนั้น หล่อนก็สูญเสียแม่ไปจากการตรอมใจตาย

ทำไมครอบครัวของหล่อนถึงเปลี่ยนแปลงไปได้ขนาดนี้

หญิงสาวไม่เคยเข้าใจถึงเหตุผล และนี่คงสยมาโดยตลอด แม้บิดาจะไม่ลงวันที่ หากหล่อนเชื่อสุดโต่งว่าเรื่องราวในโดะริ คือจุดหักเหที่ทำให้พ่อของหล่อนกลายเป็นคนบ้างาน หล่อนยังจำคืนหนึ่งที่พ่อกับแม่มีปากเสียงกันอย่างรุนแรง แม่เข็มบัพท์จะยังเด็กนัก แต่หล่อนก็ได้ยินชื่อบริษัทนั้นเต็มสองหู

มันคืออะไรกันที่ทำให้แม่จกเกลียดชังบริษัทนี้นัก ตรวajanมาค้นพบโดะริของพ่อ หล่อนยังมั่นใจ เงื่อนงำที่เกิดกับครอบครัวของหล่อนมีรากปมมาจากเหตุการณ์ในโดะริเมื่อหลายปีก่อน!

เข็มบัพท์ไม่อาจสืบถามความจริงจากใครได้ แม่ของหล่อนก็เสียชีวิตลงแล้ว พ่อก็นอนป่วยอยู่บนเตียง มีหนทางเดียวคือหล่อนจะต้องค้นหาด้วยตัวเอง ไม่เข้าถ้าเสียฤจะได้อะไร เข็มบัพท์ลบชื่อหลายสิบบริษัทออกไปจากหัวสมองเมื่อเรียนจบ และตัดสินใจเดินทางในทันทีที่เห็นประกาศรับสมัครงานของบริษัทนี้ทางหนังสือพิมพ์

โอกาสมาถึงแล้ว หล่อนจะต้องได้เข้าทำงานเป็นวิศวกรคอมพิวเตอร์ของบริษัทแห่งนี้!

หล่อนก้าวเดินไปยังตึกหลังนั้น จนถึงประตูหมุนอันเป็นทางเข้าสู่ตัวอาคาร มือเรียวแตะประตูบานหนึ่งเพื่อใช้ความคิด

แค่เพียงออกแรงอีกนิด...หล่อนก็จะได้เข้าไปสัมผัสโลกข้างในนั้นแล้ว

เบื้องหลังประตูบานนี้มีความจริงซุกซ่อนอยู่ หล่อนเป็นผู้เลือกทางเดิน

เส้นนี้ด้วยตัวเอง แน่แน่นอนว่าไม่มีทางหันหลังกลับได้

แม้หวาดกลัวอยู่บ้าง หากหญิงสาวเด็ดเดี่ยวเกินกว่าจะวิ่งหนี ไปหน้าของ ผู้ให้กำเนิดทั้งสองปรากฏขึ้นเป็นภาพชัด รวกับจะย่ำเตือนหล่อนถึงภารกิจสำคัญ เพียงวูบเดียวของความคิด หญิงสาวก็ออกแรงผลักพรอดเดี่ยว ร่วงสูงโปร่งก็หลุดจากประตูลมุน

พนักงานชายหญิงของบริษัทยืนยิ้มต้อนรับอยู่ตรงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ของบริษัทโรงชั้นหนึ่ง มีคนกลุ่มหนึ่งยืนต่อแถวรอ คงจะแลกเปลี่ยนกันอยู่กระมัง เพราะหลังจากนั้น พวกเขา ก็พากันเดินผ่านด่านกัน อีเล็กทรอนิกส์เข้าไปสู่บันไดเลื่อนอีกชั้น

เข็มปัทม์เดินตรงไปยังจุดนั้นเพื่อติดต่อสมัครงาน ช่วงเวลาที่หล่อนเหยียบย่างเข้าสู่อาณาเขตของตึกสูงใหญ่ ไม่มีความลังเลใดๆ ก่อตัวขึ้นอีกเลย

วิศวกรคอมพิวเตอร์ต้องเป็น 'ผู้ชาย' เท่านั้น

นี่นะหรือเหตุผลที่เขาไม่รับหล่อนเข้าสมัครงาน ไม่แม้แต่จะปรายตาอ่านประวัติ หรือสอบถามชื่อเสียงเรียงนามกันด้วยซ้ำ โลกใบนี้ยังหลงเหลือความยุติธรรมอยู่บ้างไหม หล่อนไม่คิดไม่ฝันเลยว่าจะต้องมาเจอเรื่องราวพิลึกพิลั่นในบริษัทอันแสนโด่งดัง

เข็มปัทม์จบการศึกษาปริญญาโทวิศวกรรมศาสตร์ สาขาคอมพิวเตอร์ และปริญญาตรีในสาขาเดียวกันจากมหาวิทยาลัยมีชื่อของรัฐแห่งหนึ่งในต่างจังหวัด เกียรตินิยมอันดับหนึ่งและผลงานวิจัยที่โดดเด่นยืนยันความสามารถทั้งในเชิงทฤษฎีและปฏิบัติของหล่อนได้ดี

ตำแหน่งที่ว่างอยู่นี้เกี่ยวข้องกับโปรเจกต์หนึ่ง ซึ่งประธานบริษัทเป็นผู้กำหนดคุณสมบัติอย่างเข้มงวดว่า ห้ามรับผู้หญิงเข้ามาโดยเด็ดขาด!

หล่อนอยากเห็นหน้าเจ้าของวิจักษ์กานต์กรู๊ปเสียจริง คงหัวล้านหน้าตาอัปลักษณ์ หรือไม่ก็จิตใจพิกลพิการ ถึงได้จำกัดไว้ว่าวิศวกรคอมพิวเตอร์ต้องเป็นเพศชาย ชีวิตเขาคงมีดีเหลืออยู่แค่หัวสมอง ที่ดูแลอาณาจักร

ทางธุรกิจอันยิ่งใหญ่มาได้ แน่ละ...ต้องเป็นชายแก่ล่งฟุงที่เริ่มเลอะเลือนและ  
บ้าอำนาจคนหนึ่ง!

‘ไม่มีอะไรภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ที่คนของ ‘พิทักษ์ภักดี’ ทำไม่ได้’

พ่อของหล่อนสอนไว้อย่างนั้น หากในเวลานี้ หัวใจของหล่อนกลับสั่นลง  
ด้วยความท้อเหี่ยว ยี่สิบสี่ปีที่หล่อนเติบโตมาหลอมหัวใจของหญิงสาวให้  
แข็งแกร่ง...เท่าที่จะมีได้ อดทน...แม้จะลำบากเพียงใด อีกไม่ถึงปีหล่อนก็จะ  
เข้าสู่วัยเบญจเพสแล้ว แต่ไม่เคยเลย...ไม่เคยมีสักครั้งที่ต้องก้มหัวศิโรราบให้  
ความพ่ายแพ้อย่างหมดรูปเช่นนี้ เพราะหล่อนถูกปลูกฝังให้เชื่อมั่นมาตลอดว่า  
หากต่อสู้อย่างสุดกำลัง ไม่ว่าทำสิ่งใดจะต้องสำเร็จ

แต่หล่อนเป็นผู้หญิง!

หล่อนเป็นผู้หญิง...

เป็นผู้หญิง...

ผู้หญิง!!!

นี่เป็นความจริงที่หล่อนไม่อาจโต้แย้งได้ คำว่า ‘ผู้หญิง’ ก้องอยู่ในหัว  
ของหญิงสาวไปมาราวกับเสียงสะท้อน บีบรัดให้หล่อนต้องคุกเข่ายอมจำนน  
ที่ปีกันที่หล่อนเฝ้าคอย จะให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นหมันเพียงเพราะหล่อนเป็น  
ผู้หญิงอย่างนั้นหรือ แล้วหล่อนจะกลับไปมองหน้าพ่อได้อย่างไร จะอธิษฐาน  
ต่อหน้าวิญญานของแม่ได้อย่างไร

มันนำไปแปลงเพศเป็นผู้ชายให้รู้แล้วรู้รอด

แปลงเพศ?

ใช่สิ ‘แปลงเพศ’ อย่างไรละ เป็นความคิดที่เข้าท่าทีเดียว และคงเป็น  
หนทางที่จะทำให้หล่อนสามารถเป็นผู้ชายได้อย่างไม่น่าเชื่อ!

หล่อนหันกลับไปมองตึกสูงที่เพิ่งเดินจากมาอีกครั้ง ป้าย ‘ดูโอ  
โปรดักชั่น’ ดูสง่างามด้วยตัวหนังสือสีทอง ส่องสะท้อนวูบวาบกับแสงอาทิตย์

ประกายความหมายมันอย่างแรงกล้าผุดขึ้นมาในจิตสำนึก หญิงสาว  
ยิ้มรำไรมากินที่นั่นเอง หล่อนจะต้องเป็นวิศวกร ‘หนุ่ม’ ของที่นี่ให้ได้!



# ๒

## ด้านเข้ม

เรื่องอัศจรรย์ครั้งหนึ่งในชีวิตที่เข้มปัทม์ต้องประหลาดใจเป็นล้นพ้น คือวินาทีแรกที่หล่อนเห็นภาพสะท้อนเป็นเงาบนกระจกตรงหน้า

ร่างสูงโปร่งของ 'ใครคนนั้น' เอียงคอหน่อยๆ มองกลับมาอย่างพิศวง ดวงตากลมโตเฟ่งพิศราวกับจะสำรวจตรวจตราหล่อนทุกกระเบียดนิ้ว ผิวเนียนละเอียดที่เคยเห็นเด่นชัดถูกพรางตาอย่างแนบเนียน คิ้วหนาได้รูปที่สักไว้ ชั่วครวชมวดเป็นปม หนวดอ่อนโผล่ขึ้นมาเหนือริมฝีปากให้เห็นรำไร จอนบางๆ ตรงกนกหูทำให้สมเป็นชาย จมูกโด่งที่ปลายเซิดขึ้นแต่พองามขับเครื่องหน้าให้ดูเข้มขึ้นไปอีก กระทั่งเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนที่ถูกกลั่นเสี้ยนเกีรียนเตาไม่ออกเลยवादิต้มันเคยทิ้งตัวยาวปลิวสลวยเพียงใด

เข้มปัทม์แทบไม่อยากจะเชื่อสายตา ชายหนุ่มผู้นี้คือตัวหล่อนเอง!

หล่อนพึ่งพอใจกับผลลัพธ์แสนวิเศษนี้มากทีเดียว โลกนี้มีเรื่องไม่คาดคิดเกิดขึ้นตั้งมากมาย คงไม่แปลกที่จะเปลี่ยนแปลงหล่อนจนไม่เหลือเค้าของหญิงสาวคนเดิม ไหนจะเครื่องแต่งกายอำพรางรูปร่างที่หล่อนสวมใส่อยู่ที่นี่อีกเล่า

เข็มปัทม์หันกลับไปยังบุคคลอีกสองคนที่ยืนอยู่เบื้องหลังแล้วยิ้มแผล่ แผนการของหล่อนสำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว เหลือเพียงอีกส่วนที่จะต้องไปลุยเอาดาบหน้าเท่านั้น

ต้องขอบคุณพวกเขาเป็นอย่างยิ่ง เพราะทั้งสองแปลงกายหล่อนเป็นผู้ชายจนสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี!

ย้อนไปเมื่อสัปดาห์ก่อน เข็มปัทม์แวะไปหาเพื่อนสนิทที่ร้านดอกไม้เล็กๆ แสนน่ารักชื่อ FLORATALES ด้วยความหมายอันเพราะพริ้งว่า เทพนิยายแห่งดอกไม้ ร้านนี้เปิดตัวขึ้นในย่านธุรกิจเพียงสามเดือนหลังจากเจ้าของเรียนจบ และก็ได้อัตอนรับหล่อนซึ่งเป็นแขกไม่ได้รับเชิญ

“อ้อหือ เข็ม แกดู ดูซิ...ชนชนฉันแสนด้อยปิ่นมาเข้าแถวเลยเชียว” คนฟังโวยวายใหญ่พลางชี้ชวนให้ดูแขนเรียว หลังจากได้ฟังแผนการของเข็มปัทม์

“ทำเป็นเรื่องเล่นนะก้านหลิว แต่ฉันไม่ได้พูดเล่นนะ ฉันเอาจริง” เข็มปัทม์บอกเพื่อนเมื่อหล่อนตัดสินใจหาผู้ร่วมแผนการ และคนเดียวที่หญิงสาวไว้ใจมากที่สุดใบบรรดาคนรู้จักในเมืองใหญ่นี้ คือ ก้านหลิว เพื่อนสนิทที่สุดของหล่อนซึ่งคบหากันมาตั้งแต่วัยเด็ก

“มันก็สนุกอยู่หรอก แต่ถ้าเกิดพลาดท่าโดนเขาจับได้ขึ้นมาจะทำยังไง ฉันไม่เอายากเสียงคุณเสียงตะรางด้วยนะ”

“ถ้าแกช่วยฉันซักคน มีหรือจะถูกจับได้ แล้วที่สำคัญ แกเป็นเพื่อนรักเพื่อนเลิฟ เพื่อนที่ฉลาดและเจ้าแผนการที่สุดของฉัน ลูกสาวคนเดียวในตระกูลพิทักษ์ภักดีนะ”

“อ้อ ฉันลืมไป เลือดแม่แกมันเข้มข้นเสียจนใครก็จูดไว้ไม่อยู่”

“ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ฉันไม่เสียงแบบนี้หรอก แกก็อ่านเรื่องในโตะรีของพ่อฉันแล้ว ที่นั่นเป็นที่เดียวที่จะหาคำตอบได้”

“เอาเถอะ ในเมื่อมันเป็นการตัดสินใจของแก แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคย

มีใครคัดค้านได้ ฉันเองคงไม่จำเป็นต้องสนับสนุน” ก้านหลิวรับปากพลางหยิบดอกไม้ไปปักแจกันบนโต๊ะ ด้วยรู้สึกเสียใจที่คิดว่าลองได้มุ่งมั่นกับสิ่งใดแล้ว ก็ยากที่ใครจะทัดทานได้

เซ็มป์ทึมมองตามเพื่อนแล้วต้องกลืนยิ้ม ก้านหลิวคงจะดูดีไม่น้อยหากเอาแว่นอันหนาเตอะออกไป ความจริงก้านหลิวไม่ได้สายตาสั้น หญิงสาวใช้มันเป็นเครื่องบังดวงตาคู่สวยและเสริมความมั่นใจให้ตัวเองเท่านั้น ซึ่งจะไปแล้วก็ขัดกับบุคลิกและสไตล์การแต่งตัวที่ดู ‘เรียบง่าย สบายๆ’ นั่นเหลือเกิน

ทั้งสองรู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเรียนชั้นประถมฯ ด้วยความที่บ้านอยู่ในละแวกเดียวกัน ทำให้หล่อนกับก้านหลิวกลายเป็นคู่ซี้ไปมาหาสู่กันเป็นประจำ ความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นคงอยู่เรื่อยมา กระทั่งเรียนมหาวิทยาลัย ทั้งสองก็ยังเรียนคณะเดียวกัน สถานที่เดียวกันอีก

ด้วยอุปนิสัยที่ค่อนข้างไปทางคำว่า ‘เรียบร้อย’ มากกว่าคำว่า ‘หัว’ เซ็มป์ทึมจึงไม่แปลกใจเลยที่เพื่อนรักจะเปลี่ยนเส้นทางจากวิศวกรรมมาเป็นเจ้าของร้านดอกไม้ ก้านหลิวเป็นคนรักธรรมชาติและชอบชีวิตอิสระ หล่อนอดทนเรียนวิศวกรรมจนจบก็เพียงเพื่อทำตามความต้องการของบิดาเท่านั้น

หลังจากมีปากเสียงกับที่บ้านและคุยกันจนเข้าใจ ก้านหลิวก็เปิดกิจการร้านขายดอกไม้ในกรุงเทพฯ โดยอาศัยการส่งตรงจากฟาร์มของญาติในภาคเหนือ เซ็มป์ทึมยังจำเสียงคุยฟุ้งของเพื่อนที่ดังตามสายทางไกลได้ดี

‘คนเมืองหลวงเขาขาดความรัก เราในฐานะเพื่อนร่วมโลกสมควรเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยเติมเต็มและแต่งแต้มชีวิตของพวกเขาให้ดังตามด้วยดอกไม้’

“ถ้าไม่มีแก ฉันคงแย่...” เซ็มป์ทึมส่งดอกฟอเก็ตเมินอติให้เพื่อนอีกสองสามกำ “ดอกนี้แปลว่า อย่าลืมฉัน หมายความว่าเราไม่มีทางลืมกันนะจ๊ะ ก้านหลิวเพื่อนรัก”

“ยะ แม่เจ้าประคุณทูนหัว เพื่อนรัก เพื่อนลิฟ” ก้านหลิวประชดแถมหัวเราะ “ฉันเป็นต้องมึนเกี่ยวกับแกด้วยทุกที เพราะไอ้ดอกนี่แหละ ถ้าฉันเรา

มาเริ่มกันเลยดีไหม”

ที่ปรึกษาจำเป็นขยับแว่น และลงมือจัดดอกไม้สีม่วงไปด้วย หัวสมองของอดีตสาววิเศษแล่นปรู๊ด ร่างแผนการกับเข็มปักหมุดด้วยสีหน้าจริงจังและเครื่องเครียดขึ้นทุกที

หลังวางแผน ก้านหลิวก็พาห่อตรงดิ่งมายังร้าน ‘ปอยผม’ ร้านเสริมสวยชั้นนำแห่งหนึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากร้านดอกไม้เท่าใดนัก ก้านหลิวให้เหตุผลว่ารู้จักมักคุ้นกับเจ้าของร้านเป็นอย่างดี ‘พี่ชอนย่า’ เป็นลูกค้าประจำที่สั่งดอกไม้มาตกแต่งร้านบ่อยๆ ด้วยความชื่นชอบและหลงใหลในดอกไม้เหมือนกัน ทำให้ยิ่งถูกคอง งานนี้นายหน้าคนดียิ่งโฆษณาอีกว่าเป็นช่างเพียงคนเดียวที่จะสามารถแปลงโฉมให้เข็มปักหมุดได้ มิฉะนั้น หล่อนคงไม่มีโอกาสได้มานั่งอยู่ในร้านหรูๆ แต่ราคาค่าบริการย่อมเยาอย่างนี้เป็นแน่

“แรมมิตหนูให้เป็นผู้ชาย จะทำยังไงก็ได้ แล้วแต่พี่ชอนย่าค่ะ” เข็มปักหมุดเปิดทาง

“ไหนๆ ก็สุดส่าห์ลดราคาให้เป็นพิเศษแล้ว แอ้มฝีมือสุดเนียบให้เข็มปักหมุดมันไปเลยนะเจ้ชอน อย่าได้กลัวขาดทุน” ก้านหลิวส่าหับ

สาวประเภทสองหัวเราะเหมือนถูกใจ ใช้สายตาพินิจลูกค้าตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

“หนูเข็ม...รู้ตัวรีเปล่าที่เราไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดาๆ เลยนะ”

เข็มปักหมุดก้อเงินอยู่บ้าง แม้จะเป็นสาวประเภทสอง แต่พี่ชอนย่าจัดได้ว่า เป็นบุรุษที่แปลงเพศแล้วดูดีมากคนหนึ่ง ถ้ามองเพียงผิวเผินคงจะนึกว่าเป็นผู้หญิงแท้ๆ เลยทีเดียว

“รูปร่างสูงโปร่ง...” พี่ชอนย่าเดินรอบตัวหล่อน “ได้ส่วนทั้งอก เอว สะโพก เรียวขา ผิวขาวผ่องใบหน้ารูปไข่ ดวงตากลมโต ขนตาอนสวยแบบนี้ ดูดีว๊าลี...บางแต่ได้รูป จมูกนี่ก็โด่งรั้น ริมฝีปากแดงอมชมพู ที่สำคัญเส้นผม...ผมสีน้ำตาลอ่อนที่ยาวสลวยถึงกลางหลัง”

“สมบูรณแบบใบใหม่ละคะคุณพี่” ก้านหลิวสั่นบสนุน

“ตอนที่เจ้าหลิวบอกมาก็ไม่คิดว่าจะสวยขนาดนี้” พี่ชอนย่าจับปอຍ  
 ผมของเข็มบ้ทม “ผู้หญิงที่ทำได้ยากแบบหนูดันบอกว่าอยากจะเป็นผู้ชาย  
 ต้าย เจ้ละเสียตายจริง หนูแน่ใจแล้วหรือ”

เป็นคำถามที่สร้างความลำบากใจไม่น้อย ทว่าเมื่อเข็มบ้ทมมองไป  
 รอบๆ หัวใจของหล่อนก็สงบลงอย่างประหลาด

ร้านปอຍผมตกแต่งด้วยสีโทนเย็น จัดวางอุปกรณ์เสริมสวยทั้งหลาย  
 ให้เข้ากับเฟอร์นิเจอร์เรียบหรูแต่ดูเก๋ ดอกไม้หลายชนิดจากร้านของก้านหลิว  
 ประดับประดาอยู่ในแจกันหลายสวยหลายจุด อ่างน้ำเล็กๆ คล้ายน้ำตกธรรมชาติ  
 ให้ความรู้สึกสดชื่น

“ถึงจะเสียตอยบ้าง แต่ก็ขอยืนยันกับพี่ชอนย่าตรงนี้ว่า เข็มแน่ใจ  
 เต็มร้อยคะ เพราะฉะนั้น พี่จัดการได้ตามสบายเลย” เข็มบ้ทมสบตาช่างผู้  
 มีอายุมากกว่า

หล่อนกลั้นใจมองกระจก บรรยากาศรอบตัวเงียบเรียบ ได้ยินเพียง  
 เสียงกรรไกรตัดผมดองอยู่ใกล้ๆ ชัดเต็มสองหู เส้นผมเส้นแล้วเส้นเล่าถูก  
 กล้อนออกจากศีรษะหล่นลงไปกองอยู่บนพื้นร้าน คล้ายจะเนือนความเป็น  
 หญิงของเข็มบ้ทมไปที่ละน้อย แต่ก็น้อยนิดเหลือเกินหากเทียบกับสิ่งที่หล่อน  
 เคยสูญเสียมาในชีวิต เมื่อจำต้องละทิ้งสิ่งทุกอย่างทุกอย่าง สิ่งที่เข็มบ้ทมยอม  
 แลกจึงไม่ใช่แค่เส้นผมพวกนี้หรอก

หากคือตัวตนผู้เป็นหญิงสาวของหล่อน...จะต้องเลือนหายไป นับแต่  
 ชั่วโมงนี้

“ของผู้ชาย...ต้องแบนราบแบบนี้” เสียงใสของก้านหลิวเจ็อยแจ้ว  
 ในป้ายวันสุดท้ายของภารกิจแปลงโฉม ซึ่งเข็มบ้ทมก็ต้องมาอาศัยร้านเพื่อน  
 อีกหน

“เจ้เย็บให้เป็นพิเศษเลยนะ มีสายรัดด้วย งานนี้ไม่มีหลุดเด็ดขาด

เชื้อขนมเค้กนี้ได้เลย” พี่ซอนย่ากล่าวขณะใช้ผ้าแถบที่ตัดเย็บอย่างดีพันรอบ  
ทรวงอกของหล่อน

“ทหรือนเอาหน้อยละกันนะ” ก้านหลิวรู้สึกจุกอหิวบิเสื่อผ้ามาแต่งตัวให้  
เข็มπίทม์

เลือกล้ามอย่างหนาชั้นแรก...

เลือกเซ็ตชั้นที่สอง...

กางเกงชั้นในชาย...

กางเกงสแล็กส์สีดำ...

เนกไทสีสุภาพ...

เข็มขัดหนังคาดเอว...

เสื้อสูทเรียบๆ ดูโก้เก๋...

ถุงเท้าฝ้ายลายพื้น...

รองเท้าหนังแท้ขัดจนเงาวับ...

เพียงแค่นี้เปลี่ยนรูปแบบการแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าเพียงไม่กี่ชิ้นก็สามารถ  
ทำให้รูปร่างของเข็มπίทม์ดูหนาสมเป็นชายขึ้นมาก อาศัยว่าหล่อนสูงกว่า  
มาตรฐานหญิงไทย ชุดทำงานและชุดลำลองจำนวนหนึ่งจึงเพียงพอสำหรับ  
เข็มπίทม์

“นี่ถ้าไม่คิดว่าเคยเห็นกันมาก่อน ฉันคงตกหลุมรักแก่นเข็ม เหมือน  
ผู้ชายจริงๆ” ก้านหลิวยิ้มแป้น

“บางที่หนูเข็มอาจคิดถูกที่จะเป็นผู้ชายก็ได้นะ หล่อเพียวไปเลย ตาย  
ตาย” พี่ซอนย่าเสริม

หลังจากให้พี่ซอนย่าปรับแต่งโครงหน้าวันนั้น เข็มπίทม์ก็กลายเป็น  
ลูกค้ำวโง่พีของร้านปอยผมไปโดยปริยาย ด้วยถูกชะตากัน สาวประเภทสอง  
จึงกลายมาเป็นหนึ่งในผู้ร่วมแผนการอย่างเต็มตัว ตามมาด้วยความช่วยเหลือ  
อีกมากมาย โดยย่ำแล้วย่ำอีกว่าไม่ต้องเกรงใจ

พี่ซอนย่าเป็นคนกว้างขวางและอาศัยว่าพอรู้จักคนจำพวก ‘ใต้ดิน’ จาก

ย่านมีชื่อแห่งหนึ่งอยู่ข้าง จึงอาสาเป็นธุระจัดการติดต่อพวกเขาเหล่านั้นให้มาช่วยเหลือ ร่วมกันทำหลักฐาน ทั้งเอกสารปลอมต่างๆ ที่ต้องใช้สมัครงาน

‘คุณต้องพยายามเบี่ยงเบนความสนใจให้ออกห่างจากเอกสารให้มากที่สุด อย่าลืมหะชะ เพราะบริษัทโดยทั่วไปเขาจะไม่พิถีพิถันเรื่องหลักฐานมากนัก จะมุ่งไปที่เรซูเม่ ใบสมัคร และการสัมภาษณ์เป็นหลัก’ เพื่อนใต้ดินของพี่ชอนย่ายิ้มกับหล่อนเช่นนั้น เข็มป์ทม์สงสัยจริงๆ ว่าก่อนหน้าที่พี่ชอนย่าจะมาเปิดร้านเสริมสวย พี่เขาเคยมีอาชีพอะไร

กระบวนการปลอมแปลงเอกสารเน้นไปที่การแก้ไขเรื่อง ‘เพศ’ จากหลักฐานตัวจริงของเข็มป์ทม์ โชคดีที่บริษัทต้องการแค่สำเนาของเอกสารทุกฉบับ เมื่อใช้เทคโนโลยีขั้นสูงบวกกับฝีมือการตัดต่อที่แนบเนียน หล่อนก็ต้องทิ้งกับผลงานที่ดูเหมือนของแท้ไม่ผิดเพี้ยน

“ถ้ามีปัญหอะไรให้รีบบอกทันทีเลยนะ ฉันยินดีช่วยเหลือเสมอ พี่ชอนย่าอีกคนด้วย อย่าลืมหะเด็ดขาดนะ” ก้านหลิวตรงเข้ามาสวมกอดเข็มป์ทม์

“ฮึ๊ก...ฮือ...ฮือ” กะเทยสาวปล่อยโฮเหมือนคนหมดเรี่ยวแรง จนก้านหลิวต้องผละไปช่วยพยุง “พี่ซึ่งใจเห็นพวกเธอรักกันขนาดนี้ ฮือ...ถ้าเข้าทำงานได้แล้ว หนูเข็มอย่าไว้ใจใครเด็ดขาดนะ มันอันตราย”

“ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ เข็มจะระวังตัวให้ดี” เข็มป์ทม์ตรงเข้าไปสวมกอดพี่ชอนย่า ตามด้วยเพื่อนรักด้วยความซาบซึ้ง

“อย่าให้เสียเลือดคุณนายนิลไปเปล่าๆ ปลื้ๆ ละเข็มป์ทม์” ก้านหลิวกำซบหล่อนด้วยประโยคเด็ดที่กล่าวถึงหลายต่อหลายครั้ง และครั้งนี้แทบทำให้เข็มป์ทม์หลุดหัวเราะ

“แกก็รู้ ฉันเอาชีวิตและอนาคตเป็นเดิมพันแล้ว ไม่ปล่อยให้ตัวเองเสียทำง่ายๆ หรอก ในนี้...มีเลือดแม่อยู่กว่าครึ่ง แรงเสียดด้วย” หล่อนยิ้มหวานกล่าวคำมั่นกับก้านหลิว

เข็มป์ทม์ตั้งจิตแน่วแน่ รวบรวมสมาธิแล้วหลับตาลง หล่อนนึกถึงผู้ให้กำเนิดอีกคน ภาพของแม่มีชีวิตอีกครั้งในความทรงจำ จะบอกว่าท่านเป็น

ผู้หญิงแกร่งคนหนึ่งก็ได้ แต่จริงๆ แล้ว ในความสง่างามผึ่งผายนั้นหาได้ฉาบ แต่ผิวกระด้าง หากมีความอ่อนช้อยงดงามแฝงตัวอยู่ทุกๆ อยู่

ภาพหนึ่งที่ติดตาหล่อนคือรอยยิ้มของแม่บนเวทีในโรงละครเก่าๆ ของ มหาวิทยาลัย ความสุขปรากฏบนใบหน้าแม่ทุกครั้งที่ตัวละครหลากหลายนั้น จบบทบาทลง

นิลปัทม์รำเรียนการแสดงที่อเมริกา โดดเด่นจนได้เป็นดาราวิทยาลัย หลังจากเรียนจบ อดีตนักแสดงละครบรอดเวย์บินกลับมาเมืองไทยมาเป็นครูสอนการแสดงให้มหาวิทยาลัยในต่างจังหวัด เธอจัดแสดงละครเวทีร่วมกับนักศึกษาอยู่บ่อยครั้ง ก่อนจะพบรักกับเข็มทิศ และให้กำเนิดเข็มปัทม์ในเวลาต่อมา

แม่เลี้ยงดูหล่อนโดยถ่ายทอดวิชาการแสดงให้ตั้งแต่เด็ก หญิงสาวเข้าชมรมการแสดงเป็นงานอดิเรกมาโดยตลอด และชีวิตของแม่คงรุ่งโรจน์เป็นดาวค้างฟ้าอีกนาน ถ้าความตายไม่พรากแม่ไปจากหล่อนเสียก่อน

หากสายเลือดในตัวหล่อนมีจิตวิญญาณนักแสดงของแม่อยู่ครั้งหนึ่ง ผู้ชายคงเป็นบทท้าทายที่สุด หัวใจหล่อนเต้นแรงจนแทบทะลุออกมานอกอก เข็มปัทม์จะได้เล่นละครอีกครั้ง หากหนี่เป็น 'ละครชีวิต' เรื่องยาว แสดงสด ไม่มีการบอกรบท ไม่จำกัดระยะเวลาการเล่นที่แน่นอน

บนเวทีอันกว้างใหญ่ จากหลังคือตึกสูงแห่งนั้น ผู้คนมากหน้าหลากอาชีพเดินสวนกันขวักไขว่ หล่อนผู้สวมบทเป็นวิศวกรหนุ่มเย็นนิ่งอยู่ท่ามกลางความมืด หลังจากหลงทิศ เดินกววนไปในทางวงกตอันน่าประหลาดประหลาด หล่อนก็มาหยุดจ้องมองหน้าประตูบานนั้น รอคอยกุญแจที่จะไขเข้าไปสู่ห้องแห่งความลับห้องหนึ่ง ห้องที่อยู่ใจกลางความนึกคิดของพ่อ

ใครสักคนเปิดเครื่องเล่นเทปในหัวสมอง หล่อนได้ยินเสียงเข็มทิศในวัยหนุ่มชัดเจน เรียกให้เสาะหาของมีค่าชิ้นสำคัญ เสียงแห่งความจริงที่ขาดหายไปใ้ไดอารี่เล่มนั้นเป็นต้นตอหายนะทั้งหมดของครอบครัวหล่อน

แสงไฟสปอตไลท์ค่อยๆ เผยให้เห็นร่างสูงตรงมุ่มเล็กๆ ของเวทีใน



โรงละครกว้างใหญ่ หลังฉากซ่อนเสื้อผ้าชายแฉวนไว้เต็มราว พร้อมกันนั้น  
มานชีวิตใหม่ของ 'เซ็มป์หม่ พัทธ์กะภักดี' ก็ได้รู้ตเปิดออกแล้ว...อย่างช้าๆ

# ๓

## เข้มบอกทิด

เข้มบัทม์ในคราบ 'วิศวกรหนุ่ม' เดินตรงไปยังชั้นยี่สิบสอง หล່อนมาก่อนกำหนดนัดราวหนึ่งชั่วโมง โถงอาคารสำนักงานใหญ่แห่งนี้ให้ความรู้สึกเย็นเยียบอย่างไรพิกล อาจเพราะทั้งชั้นเจียบเซียบ ประจวบกับความเย็นจากเครื่องปรับอากาศพาให้หล່อนวังเวงใจพิลึก

ได้แต่หวังว่าเจ้าที่เจ้าทางจะเมตตาให้หล່อนผ่านพ้นก้าวแรกนี้ไปได้...

คราวนี้เข้มบัทม์มาสอบสัมภาษณ์เข้าสมัครงาน จดหมายแนะนำตัวที่หล່อนส่งไว้ได้รับการตอบกลับอย่างรวดเร็วเกินคาด หล່อนเตรียมตัวมาเป็นลำดับ หุคหลิกท่วงท่าต่างๆ ไม่ว่าจะเดิน นั่ง ยืน การใช้น้ำเสียง หรือลักษณะนิสัยที่ผู้ชายเขาปฏิบัติกัน หล່อนฝึกฝนมาจนเป็นธรรมชาติ

อาศัยว่าเคยร่ำเรียนในคณะที่จัดได้ว่ามีหนุ่มมาดแมนเป็นฐานนิยม เพื่อนฝูงของเข้มบัทม์จึงแวดล้อมไปด้วยคนประหลาด การได้คลุกคลีกับนักศึกษาชายด้วยความสนิทสนมฉันทมิตรกลายเป็นคุณประโยชน์สำหรับเข้มบัทม์บ่อยครั้งไปที่หล່อนนี่ก็สนุก ทะเล่สิ่งเลียนแบบอากัปกิริยาของเจ้าเพื่อนพวกนั้นอย่างออกรส ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัวและใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย ติดดิน คลุก

ฝุ่น ชนิดค่าไหนดอนนั้น เฮฮาในวงเหล้า ลักษณะการพูดจาในบทสนทนาด้วยสำนวนถึงรักแก่เนื้อไร้ซึ่งความอ่อนหวาน และงานอดิเรกยอดนิยม...จับกลุ่มเหลื่อมองพวกสาว ๆ

ความที่หล่อหน้าเป็นคนรูปร่างสูงจึงเดินเป็นกลุ่มเฮโลกับพวกผู้ชายได้อย่างสบาย แต่เข็มปัทม์ก็ยังคงนิสัยบางอย่างของผู้หญิงเอาไว้บ้าง มิฉะนั้นหล่อหน้าอาจกลายเป็นหนุ่มหอมบอยอย่างเพื่อนผู้หญิงอีกหลายคน ซึ่งเปลี่ยนรสนิยมในการเลือกคู่ไปแล้ว เรียกได้ว่า เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม แถมตามไปแล้วแทบจะไม่กลับ

ต้องขอบคุณผองเพื่อนตัวดีของหล่อหน้า!

เข็มปัทม์ยิ้มกริ่ม หล่อหน้าได้นิสัยลุยกแหกแทบถึกมาเต็มฉบับดีแท้ ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้มายืนอยู่ตรงนี้ หญิงสาวเปิดช่องกระดาดเพื่อหยิบเอกสารออกมาตรวจทานอีกครั้ง ลำเนาต่างๆ ที่นำมาเพื่ออีกชุดยังอยู่ครบถ้วนดีทุกใบ หล่อหน้าไม่ละสายตาไปจากเอกสาร ใช้สมาธิจดจ่ออยู่อย่างนั้น และไม่ทันสังเกตเห็นคนผู้หนึ่งซึ่งเดินสวนมา และนั่นก็ทำให้หล่อหน้าชนเขาเข้าอย่างจัง กระดาดทั้งปึกจึงร่วงหล่นกระจัดกระจายเต็มพื้น

เขาหันมามองหล่อหน้าอย่างคาดโทษ ร่างสันตติบ่งบอกความอาวุโสคราวพ่อหล่อหน้าเลยที่เดียว แม้รูปร่างของเขาจะตัวมแต่ก็มีสง่าราศี เขาสวมชุดสูทสีสุภาพ ดูจากลักษณะการแต่งกายแล้วคงเป็นคนของบริษัทนี้ และอาจอยู่ในระดับที่สูงพอสมควร เข็มปัทม์จำต้องเอ่ยขอโทษออกไปอย่างเสียไม่ได้

บุรุษผู้นั้นไม่รับคำขอโทษของหล่อหน้า กลับสนใจอย่างอื่น เขาค่อย ๆ ก้มลงหยิบเอกสารเหล่านั้น

“คุณทำกระดาดหล่นหมดแล้ว” เขากวาดสายตาอ่านเอกสารทีละแผ่นก่อนจะยื่นให้เข็มปัทม์

“เอ้อ ขอขอบคุณมากครับ” หล่อหน้าเอ่ยอย่างเกรงใจ

“มาสมัครงานนั่นหรือ” ชายสูงวัยเอ่ยถาม ชั่ววูบหนึ่งสายตาของเขา มีประกายบางอย่างที่เข็มปัทม์คาดเดาไม่ออก

“ครับ” หล่อนรับคำ ไม่คิดจะอธิบายต่อแต่อย่างใด

“งั้นก็รีบไปเถอะคุณ ขอให้โชคดี”

ชายแปลกหน้าทั้งทำยาก่อนจะเดินจากไป เข็มบัทม์ไม่ได้มองตาม หล่อนรีบเก็บทุกสิ่งทุกอย่างเข้าช่องให้เรียบร้อย เกรงว่าจะไปชนใครเข้าแล้ว เป็นเรื่องเข้าอีก หล่อนไม่มีเวลาว่างมากขนาดนั้น

เข็มยวบนาฬิกาเรือนไม้สลักทาบด้วยสีทองหมุนผ่านตัวเลขที่เรียงกันอย่างรวดเร็ว เข็มบัทม์แอบเหลือบมองหน้าปัดกลมๆ ของนาฬิกาที่เขวนติดอยู่กับฝาผนังซึ่งสะท้อนแสงไฟจากหลอดนีออนอยู่บ่อยครั้ง ตั้งแต่หล่อนได้เข้ามารายงานตัวยังห้องเล็กๆ ของฝ่ายบุคคล แต่ละวินาทีล่วงผ่านไปอย่างเชื่องช้าราวกับเต่าคลาน เสียงเครื่องกลเล็กๆ ดังก้องหูหล่อนชัดเจนเมื่ออยู่ในช่องว่างของความเงียบ หล่อนนึกอยากตะโกนแทรกกระหว่างบทสนทนาไร้เสียง อันน่าอึดอัด หากก็ทำได้แต่กู่ก้องอยู่ในใจ รอคอยให้พ้นช่วงเวลาแสนทรมาณแบบนี้ไปเสียที

“เราเคยเจอกันมาก่อนรีเปล่าคะ ดิฉันคุ้นหน้าคุณเหมือนเคยเห็นที่ไหน” พนักงานฝ่ายบุคคลตั้งข้อสังเกต หลังจบการสัมภาษณ์

“อาจจะเป็นชาติที่แล้วละมังครับ” เข็มบัทม์ได้ที่ยิ้มแปลกให้ผู้สัมภาษณ์ทั้งสอง

คนหนึ่งเป็นฝ่ายบุคคล มองมาด้วยสายตาที่เข็มบัทม์คิดว่ามันหวาน เลียนเสียงจนหล่อนแทบจะอาเจียน สตรีผู้นี้จ้องหน้าเข็มบัทม์อย่างทอดสะพานแทบตลอดเวลาที่หล่อนถูกสัมภาษณ์ อีกคนที่นั่งถัดไปข้างๆ คือหนึ่งในวิศวกรของโครงการ เขาเป็นชายไว้หนวด แต่ท่าทางใจดี

“แหม อย่างนี้ดิฉันคงต้องดูประวัติคุณเข็มบัทม์ให้ถี่ถ้วนเสียหน่อยละคะ จะได้เอาไปผูกดวง” ประโยคของเจ้าหล่อนทำให้ชายหน้าหนวดหัวเราะดังขึ้นไปอีก บรรยากาศผ่อนคลายลง หากเข็มบัทม์ต้องเสียวสันหลังวุบด้วยเกรงว่าอีกฝ่ายจะเปิดแฟ้มเอกสารหลักฐานของหล่อนขึ้นมาดู

เซ็มป์ทึมลึ้นจนตัวโก่ง หากเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นราวกับระฆังช่วยชีวิต สตรีผู้นั้นเดินไปเปิดประตูให้แขกไม่ได้รับเชิญ เซ็มป์ทึมมองตามไปก็พบว่าเขาคือชายร่างสันทัดคนที่เดินชนกับหล่อนก่อนหน้านี่เอง!

“ขอโทษที่เข้ามารบกวนระหว่างสัมภาษณ์งานนะครับคุณตรุณี อ้อ คุณอนุพงษ์ด้วยหรือ” ผู้มาเยือนกล่าวอย่างสุภาพ แล้วรีบไหว้พนักงานทั้งสองที่ยืนขึ้นทำความเคารพในทันที

“ยินดีเชียวค่ะ ว่าแต่มีเรื่องอะไรกันคะ ท่านอุตส่าห์มาหาดิฉันถึงห้อง”

“ไม่มีเสียงตอบ ทว่า ‘ท่าน’ กลับเดินมายังโต๊ะ หยิบแฟ้มเอกสารของเซ็มป์ทึมขึ้นมาดู และหันมาสบตาหล่อนอย่างมีเลศนัย ก่อนจะกระซิบอะไรบางอย่างกับฝ่ายบุคคล สร้างความประหลาดใจให้สตรีผู้นั้นด้วยอาการอ้าปากค้าง ชะงักไปครู่หนึ่ง

“อะแฮ่ม” หญิงร่างท้วมกระแอมแล้วยิ้มหวานให้เซ็มป์ทึม “เท่าที่ได้พูดคุยกันมา ดิฉันคิดว่าคุณเป็นคนที่เหมาะสมกับตำแหน่งนี้มากที่สุดทีเดียว เรารับคุณแล้วค่ะ”

หมายความว่าหล่อนผ่านการสอบสัมภาษณ์แล้วอย่างนั้นหรือ?

“เรื่องเอกสาร คุณได้รับการยืนยันแล้วเพราะฉะนั้นเริ่มงานได้ตั้งแต่วันพรุ่งนี้ตามที่ได้คุยกันไปแล้วนะคะ” คู่สนทนาสรุปพลางหันไปสบตาชายหน้าหนวดและชายสูงวัยอีกคน

หล่อนจะได้เข้าทำงานที่นี่ตามแผน!

เซ็มป์ทึมก็กล่าวขอบคุณแล้วเดินออกไปจากแผนกบุคคล แทบจะกระโดดกรี๊ดร้องด้วยความดีใจ แต่ก็ต้องเก็บอาการไว้เมื่อเห็นชายร่างสันทัดเดินตามหลังมาติดๆ

เขาค่อยๆ เดินผ่านหล่อนไป สีหน้ายังคงนิ่ง หากมีรอยยิ้มปรากฏขึ้นที่มุมปาก ช่วงจังหวะที่เซ็มป์ทึมหยุดนิ่งนั่นเอง ชายสูงวัยก็เปรยเสียงเบาหวิว

“ทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว คุณจะได้เข้าทำงานที่นี่อย่างแน่นอน”

หญิงสาวตกใจในฉับพลันเมื่อตระหนักได้ว่าภารกิจที่ฝ่ายบุคคลให้หล่อน

ผ่านการสัมผัสอย่างง่ายตายเป็นฝีมือของผู้ชายคนนี้ ยังไม่ทันกล่าวขอบคุณสำหรับน้ำใจที่หยิบยื่นให้ เขาก็เดินจากไปเสียก่อน ทั้งไว้แค่ตัวอักษรบนป้ายชื่อที่หล่อนหันเห็นเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น

อานาจ ราศีตระกุล...

หล่อนจะจำชื่อนี้ให้ขึ้นใจเลยทีเดียวนะ

เข็มบัทม์เดินตัวปลิวเข้าสู่ลิฟต์ตรงช่วงกลางของอาคารที่ตั้งอยู่ลึกเข้าไปจากผนังตึกบนชั้นเดียวกันหล่อนยื่นชิตขอบัตรด้านหนึ่ง ผงังผังตรงข้ามคือกระจกกรอบมน กรุลวดลายวิจิตรริมขอบตลอดเป็นทางยาว เข็มบัทม์หมุนซ้ายหมุนขวาส่องดูเครื่องแต่งกายทั่วทั้งตัวแล้วยิ้มแจ่ม ด้วยมีหล่อนเพียงผู้เดียวอยู่ในลิฟต์ ถึงคราวที่หญิงสาวจะหลับตาลงสุดกลืนอายแห่งความลำเอียงอันหอมหวานให้เต็มปอดแล้ว

หากเมื่อเข็มบัทม์ลืมตาขึ้น หล่อนก็พบว่าประตูลิฟต์เปิดออกแล้ว หญิงสาวจึงนึกได้ว่าผลอลืมกดเลขชั้น ไม่ทันไร ใครคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างๆ หล่อนก็กดเลือกชั้นบนแผงโลหะก่อนที่ลิฟต์จะออกแรงกระตุกเคลื่อนตัวต่ำลงเรื่อยๆ

“พนักงานใหม่เธอหนู ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน” คุณป้าทัก

เข็มบัทม์พยักหน้าตอบแล้วยิ้มให้สตรีผู้นั้นอย่างผูกมิตร แอบชำเลืองตาสำรวจรูปลักษณะของคุณสนทนอย่างรวดเร็ว

คุณป้าเป็นหญิงร่างท้วม อยู่ในวัยที่เรียกว่า ‘ใกล้ม้วย’ หากแต่งกายด้วยเสื้อผ้าโทนสีฉูดฉาด เปรี๊ยวเซ็ดฟันตั้งแต่หัวจดเท้าเลยทีเดียวนะ เธอสวมเสื้อแขนจีบระบายสีแดงสด คาดเอาที่เหลือน้อยไว้เป็นเข็มขัดด้วยผ้าเนื้อหนา ลายจุดขาวดำขนาดใหญ่ ไล่ลงมายังกระโปรงพื้นสีเดียวกันสั้นแค่เข่า ผ้าข้างทั้งซ้ายขวา มองเห็นริ้วขามีก่อนไข่ม่มนูนขึ้นมาบริเวณน่องให้เห็นเป็นจ้ำๆ

“อยู่ฝ่ายไหนละ ได้ข่าวว่าเขารับวิศวกรเพิ่มนี่นา คงเป็นตำแหน่งนี้ละซี” คุณป้าถามด้วยเสียงยานคาง

“ครับ” เข็มπίทม์ตอบสั้นๆ

“แหม ช่างประหยัดคำพูดจริง” คุณป้าหัวเราะ ก่อนจะกวักมือเรียก  
“ตามฉันมาสิ จะพาไปที่ทางออก”

“แต่ว่า...ผมจะลงไปข้างล่าง”

“ลิปต์มันลงได้แค่ชั้นนี้...ต้องเปลี่ยนไปลงบันได”

“แต่ว่า...”

“เออน่า...มาทางนี้แหละ เชื้อฉัน”

เข็มπίทม์ตัดสินใจเดินตามคุณป้าเมื่อพบว่าเลขชั้นต่ำกว่านี้ไม่มีให้กด  
สตรีสูงวัยเดินลากเก้าอี้เข้าไปในบริเวณที่ไม่ค่อยมีคนพลุกพล่าน ผ่านห้อง  
ต่างๆ ที่เรียงรายกันเป็นดับ ซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนหนึ่งในอาณาบริเวณของตึก  
ทั้งหลัง

‘บริษัทนี้ช่างกว้างใหญ่จริงๆ’

หล่อนึกอยากสำรวจความเป็นอยู่ของผู้คนที่ขึ้นขึ้นมาคราวครัน  
ดูอย่างคุณป้า บุคลิกฉายชัดถึงความคล่องแคล่วและภาคภูมิใจในตัวเองเป็น  
อันมาก และยังทำท่าเซิดหน้าใส่เข็มπίทม์เสียอีก

ฮี้...ดูชัดกับพุงขนาดไม่น้อยของเจ้าตัวที่ยื่นออกมาเสียจริง

แม้แต่มองคุณป้าเพลิน รู้ตัวอีกที เข็มπίทม์ก็พบว่ามาหยุดยืนในห้อง  
ห้องหนึ่ง หล่อนมองบรรยากาศโดยรอบด้วยความตกตะลึง

ห้องขนาดกว้างใหญ่ประกอบไปด้วยเฟอร์นิเจอร์แนวคลาสสิกตัดกับ  
ชุดโซฟาสไตล์โมเดิร์นล้ำสมัย มีโคมไฟแก้วห้อยระย้าอยู่เต็มเพดาน พื้น  
ปูด้วยหินอ่อนาวาววับ ที่มุมห้องยังตกแต่งด้วยเคาน์เตอร์พร้อมขวดไวน์และ  
ชุดเครื่องแก้วที่เข้าคู่กันจัดเรียงเป็นระเบียบ

นี่มันห้องอะไรกัน ยิ่งกับโรงแรมหรูเสียอย่างนั้น...

ทุกอย่างละลานตาจนหล่อนไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง บริษัทนี้มีสิ่ง  
อำนวยความสะดวกแบบนี้ด้วยอย่างนั้นหรือ ห้องนี้ตั้งอยู่ตรงส่วนไหนของตึก  
นี้ แล้วมีไว้ทำอะไร

“เป็นผู้หญิงดีๆ ไม่ชอบ รีด่านจะเป็นผู้ชาย”

ราวกับกระแสไฟฟ้าเข้ามาไหลวนในร่างกายของเข็มปัทม์จากบนลงล่าง  
หล่อนได้ยินเสียงยานคางของคุณป้า

“ถ้าคิดจะมากว่าคุณจักรไปละก็ ระวังตัวไว้ให้ดีเถอะ ฉันจะจับตาดูเธอ  
ไว้”

“คุณป้า!”

หญิงสาวอุทาน ขนลุกเกรียว เมื่อหันหลังกลับไปแล้วพบว่าคุณป้า  
พุ่งพลัยหายวับไปแล้ว เหลือเพียงความว่างเปล่า!

ประตูกุญแจปิดสนิทโดยไม่มีเสียง!

‘คุณป้า...ปะ...ปะ...เป็น...?’

เข็มปัทม์ร้อนๆ หนาวๆ ขึ้นมาทันที เมื่อหันซ้ายแลขวาแล้วเหลือหล่อน  
เพียงผู้เดียวในห้องแปลกประหลาด หล่อนถูกผีหลอกแล้วหรือนี้...ทั้งหลอก  
ให้ตกใจ หลอกให้หลงกล!

หญิงสาวพยายามรวบรวมสติ หล่อนกำลังเข้าข่ายเป็นผู้บุกรุกอย่าง  
ชัดเจน ถ้าถูกจับได้ละก็...ไม่ได้การ หล่อนต้องรีบออกไป

แต่ว่า...หล่อนจะออกประตูไหนล่ะ?

เหลียวมองไปรอบๆ เห็นทางออกมีประตูให้เลือกตั้งสองบาน ยิ่งไป  
กว่านั้น หล่อนจำไม่ได้เลยว่าเข้ามาทางไหน!

เข็มปัทม์เสียงตวงเลือกประตูบานหนึ่งที่ลุลายไม้สีทอง หวังเพียงแต่  
ว่าจะได้พบกับทางออกอีกครั้งแล้วกลั้นใจหลับตาผลักประตูออกไปเต็มแรง

หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้น ทว่าต้องผิดหวังเมื่อได้คำตอบว่านั่นไม่ใช่ทางออก  
อย่างที่คาดไว้ หากแต่เป็นทางเข้าสู่อีกห้องหนึ่ง จากสภาพเครื่องใช้และ  
เฟอร์นิเจอร์ที่เห็นน่าจะเป็นห้องทำงานส่วนตัวเสียด้วย

เข็มปัทม์กวาดสายตาไปจนเห็นบุคคลสองคน ซึ่งดูเหมือนกำลังเจรจาทุ  
จริตกันอยู่ภายในห้องนั้น ชายหนุ่มร่างสูงคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้นุ่มพนักพิง  
สูง ส่วนอีกคนเป็นชายวัยกลางคน สวมชุดนักธุรกิจ ทำหน้าตาเคร่งเครียด



นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม มีโต๊ะทำงานกั้นกลางระหว่างเขาสองคน

แล้วชายหนุ่มก็หมุนเก้าอี้มาประจันหน้ากับเซมป์ทึม และลุกขึ้นยืนให้  
เห็นเต็มตัว ประสานสายตากับหล่อน

ร่างสูงนั้นผึ่งผาย ผิวที่น่าจะเคยขาวละเอียดคล้ำแดดด้วยความสมบุ-  
กสมบ้นอย่างน่ามอง ผมสั้นตรงปล่อยสบาย ไม้หวีจนเรียบแปล้ ทุกส่วนบน  
โครงหน้าเข้มคม เป็นความงามของชายชาติรีราวกับเทพบุตรลงมาจุติเลยก็ว่า  
ได้ ชูดนักรุกกิจซบให้เขาดูมีพลังอำนาจมากขึ้น

ทั้งข่ม ทั้งดิงดู...

ชายหนุ่มขยับเสื่อสูท ดวงตาสีดำสนิทคู่นั้นมองมาด้วยสายตา  
ประหลาด ริมฝีปากที่กำลังเหยียดไม่มีรอยยิ้มแม้แต่น้อย

อากัปกริยาของเขาคุ้นตาเซมป์ทึมทันที หญิงสาวแทบลืมหายใจ ความ  
จริงหล่อนจดจำร่างสูงได้ตั้งแต่แวบแรกที่เห็นด้วยซ้ำ อาจเรียกได้ว่าไม่เคยลืม

ก็เขาผู้นี้...เป็นเจ้าของ 'ใบหน้าราบเรียบไร้มารยาท' ที่หล่อนเคยเจอ  
เจอมาแล้วครั้งหนึ่งที่สนามบินนั้นอย่างไร!